

Arrest

nr. 139 996 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De bestreden beslissing werd aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 januari 2007 diende de moeder van verzoeker, mevrouw A. S, vergezeld van haar vier kinderen, waaronder verzoeker, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er werd een Eurodac-hit vastgesteld met Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan Polen de terugname van de moeder en haar vier kinderen, waaronder verzoeker.

Op 19 januari 2007 aanvaardde Polen de terugname op grond van artikel 16, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin II verordening).

Op 24 augustus 2007 diende de vader van verzoeker, de heer K. G. een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 februari 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort de CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen die beslissing stelden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. X en X van 27 mei 2008 van de Raad werden de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming eveneens aan de ouders van verzoeker geweigerd. Tegen dit arrest werd een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State doch het beroep werd niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 mei 2008 dienden de ouders van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2008 kregen de ouders van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 30 juni 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 26 oktober 2012 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout voor diefstal.

Op 13 augustus 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen die beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 94 909 van 11 januari 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 31 mei 2013 kende de gemachtigde aan A. S, verzoekers moeder en M. S, verzoekers jongere broer, onbeperkt verblijf toe volgend op de aanvraag op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de door verzoeker en de overige gezinsleden op 13 februari 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kreeg eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissingen diende hij een beroep in bij de Raad.

Op 23 februari 2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. TU.55.L7.001323/2015) waarbij het illegaal verblijf van verzoeker werd vastgesteld.

Op 23 februari 2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:*

(...)

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: Grozny

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: S,K ° (...)1990

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokken is gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nrs ME.18.L5.001374/2011 en TU.18.98.000271/2011) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Op 26.10.2012 werd betrokkene door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (voor 4 maanden met 5 jaar uitstel) wegens het plegen van een diefstal. In 2014 en 2015 werden ten laste van betrokkene nog twee pv's opgesteld wegens verdachte handelingen (PV nr TU.45.L7.000368/2014 KO.45.L1.002087/2015).

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokken is gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nrs ME.18.L5.001374/2011 en TU.18.98.000271/2011) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Op 26.10.2012 werd betrokkene door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (voor 4 maanden met 5 jaar uitstel) wegens het plegen van een diefstal. In 2014 en 2015 werden ten laste van betrokkene nog twee pv's opgesteld wegens verdachte handelingen (PV nr TU.45.L7.000368/2014 KO.45.L1.002087/2015).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 24.12.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkenes moeder vroeg samen met betrokkene en zijn broers op 02.01.2007 asiel aan. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 05.02.2008. Na een schorsend beroep werd deze asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 27.05.2008.

Betrokkene diende op 13.02.2007 samen met zijn moeder en broers een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard 31.05.2013. Deze beslissing is op 21.11.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene diende vervolgens op 07.01.2014 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 03.11.2014. Deze beslissing is op 24.12.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Het feit dat betrokkenes moeder en jongste broer legaal in België verblijven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hi is meerderjarig, verantwoordelijk voor zijn eigen daden en toont niet aan dat hij mantelzorg behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de gemeente Herentals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 16.12.2014. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Herentals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Daarenboven werd betrokkene op 14.09.2009 door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor 2 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor diefstal. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het feit dat betrokkenes moeder en jongste broer legaal in België verblijven geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Hij is meerderjarig, verantwoordelijk voor zijn eigen daden en toont niet aan dat hij mantelzorg behoeft. Dit terugkeerverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien

van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokken is gekend bij de openbare ordediensten. Ten laste van betrokkene werd reeds twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (PV nrs ME.18.L5.001374/2011 en TU.18.98.000271/2011) en een keer pv wegens zware diefstal (PV nr DE.17.L2.005610/2012). Op 26.10.2012 werd betrokkene door de CR van Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (voor 4 maanden met 5 jaar uitstel) wegens het plegen van een diefstal. In 2014 en 2015 werden ten laste van betrokkene nog twee pv's opgesteld wegens verdachte handelingen (PV nr TU.45.L7.000368/2014 KO.45.L1.002087/2015).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 21.11.2013 en op 24.12.2014."

Op 23 februari 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ze wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker voert aan dat hij erkend werd als vluchteling in Polen. Hij brengt hieromtrent een stuk aan waaruit blijkt dat hij een "application for the issue/replacement of residence card" van de "karty pobytu" (verblijfskaart) op 13 februari 2015 bij de UDSC (Urząd do Spraw Cudzoziemców) te Warschau heeft aangevraagd (hierna stuk 3). Hij zou deze verblijfskaart eerstdaags kunnen verkrijgen. Bijgevolg kan hij niet teruggeleid worden naar zijn land van herkomst, zijnde Rusland. Hij vervolgt dat hij zijn herkomstland heeft moeten verlaten omdat hij diende te vrezen voor zijn leven en dat een terugkeer naar zijn geboorteland, gelet op de omstandigheden, zijn leven in gevaar zou brengen. Verder stipt hij aan op basis van citaten uit het rapport van Amnesty International van 2013: "The State of the World's Human Rights" en uit andere bronnen, zoals van refworld of de United States Department of State Country reports of human rights practices for 2011 (Russia) dat deze stukken niet enkel een inzage geven in de algemene gewelddadige situatie, maar dat hij eveneens persoonlijk het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hierbij opnieuw naar het feit dat hij in Polen als vluchteling werd erkend.

Verweerder stelt in de nota dat verzoeker niet aantoont over de vluchtelingenstatus te beschikken, nu hij daarvan geen melding heeft gemaakt in de vorige verblijfprocedures. Het stuk dat verzoeker zou voorgelegd hebben aangaande de karty pobytu zou hoofdzakelijk in het Pools zijn opgesteld waardoor de inhoud niet zou kunnen nagegaan worden. Verder wijst verweerder erop dat verzoeker in België nooit een asielaanvraag heeft ingediend, maar wel zijn moeder waarna de CGVS in de weigeringsbeslissing het volgende heeft gesteld: "*Op 3 april 2006 bracht een familielid u en uw vier minderjarige kinderen via Nazran naar Brest in Wit-Rusland. De dag van uw aankomst in Brest, 6 april 2006, nam u de trein richting Polen. Uw vingerafdrukken werden genomen en er werd een asielaanvraag opgestart. U werd niet erkend als vluchteling maar u mocht er wel blijven.*" De CGVS vervolgt dat "*Bovendien mogen ook enkele vaststellingen gemaakt worden met betrekking tot uw verklaringen over uw verblijf in Polen en de documenten die u onderweg verloren bent. Zo verklaarde u dat u Polen verliet op 1 januari 2007 omdat uw zus u ingelicht had over het feit dat de Kadyrovtsi in Tsjetsjenië op de hoogte waren van uw verblijf aldaar. U stelde verder dat u de Poolse instanties hierover niet inlichtte maar dat u zich wendde tot Tsjetsjeense vertegenwoordigers die een document opstelden dat uw leven in gevaar was. (...) Het is weinig geloofwaardig dat u zulke essentiële documenten met betrekking tot uw identiteit en de door u gekende problemen zou vergeten terwijl u*

bijvoorbeeld wel uw verzekeringskaart en een attest van gezinssamenstelling meebracht.” Verweerder concludeert dat verzoeker wat betreft het gevaar bij de terugkeer naar zijn geboorteland geen begin van bewijs heeft bijgebracht.

Ter zitting legt verzoeker een stuk voor waaruit blijkt dat zijn broer, G. A. ondertussen een “*karta pobytu*” heeft ontvangen waarop de “*ochrona uzupelniajaca*”-status staat vermeld. Hij meent dat dit om de vluchtelingenstatus gaat. De raadsman van verzoeker verklaart dat deze broer G. A., net als verzoeker, ongeveer een maand geleden een zelfde aanvraag “*application for the issue/replacement of residence card*” heeft ingediend en nu recent in het bezit werd gesteld van de *karta pobytu* (verblijfskaart) waaruit blijkt dat hij een internationale beschermingsstatus bezit. Dit stuk werd eveneens voorgelegd ter zitting aan de verwerende partij die hiervan akte neemt. In het licht van artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdt de Raad in de thans gevoerde procedure een zorgvuldig en nauwgezet *ex nunc* onderzoek waarbij rekening wordt gehouden met alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad geen eigen asielaanvraag heeft ingediend in België, bijgevolg werd dus evenmin door de Belgische asielinstanties, noch door de Raad vastgesteld dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou hebben bij terugkeer naar zijn herkomstland. Het verzoek tot internationale bescherming van de ouders van verzoeker werd weliswaar in België afgewezen, doch er blijkt volgens de door verweerder geciteerde stukken uit de beslissing van de CGVS dat de moeder heeft verklaard dat zij en haar vier (destijds) minderjarige kinderen, waaronder verzoeker, in Polen niet werd(en) erkend als vluchteling “maar er wel mocht(en) blijven”. Eveneens blijkt uit de beslissing van het CGVS dat de moeder van verzoeker heeft verklaard niet in Polen te zijn gebleven uit angst voor het feit dat de Kadyrovtsi in Tsjetsjenië op de hoogte waren van hun verblijf in Polen, hetgeen zij in Polen telefonisch zou vernomen hebben van haar zus. Uit de verklaringen van de moeder van verzoeker zoals afgelegd op de DVZ in januari 2007 blijkt dat er in Polen een asielprocedure werd gestart op 6 april 2006 en op de vraag of er over de asielaanvraag een besluit is genomen, antwoordde de moeder van verzoeker: “*ja, ik kreeg een toelating voor een gedoogkaart maar deze heb ik nooit afgehaald*”. In de vragenlijst opgesteld bij de CGVS op 27 juli 2007 verklaarde de moeder van verzoeker dat zij haar procedure in Polen heeft verzwegen uit angst naar Polen teruggestuurd te worden. Dit zou bijgevolg dus kunnen verklaren waarom verzoeker, zoals verweerder terecht vaststelt, evenmin als zijn moeder ooit in de overige verblijfprocedures in België gewag heeft gemaakt van zijn eventuele verblijfsstatus in Polen.

Er blijkt uit het administratief dossier dat de moeder van verzoeker, met haar vier destijds minderjarige zonen, waaronder verzoeker en diens broer G.A., eerst een asielprocedure heeft ingediend in Polen. Eveneens blijkt dat Polen het terugnameverzoek had aanvaard, doch dat de procedure toch in België is verdergezet. Dit is onbetwist. De moeder van verzoeker heeft gesteld in Polen een gedoogkaart gekregen te hebben. Nu legt de raadsman van verzoeker ter zitting een verblijfskaart voor van de broer G.A. met vermelding “*ochrona uzupelniajaca*”, hetgeen deze broer zou verkregen hebben na het indienen ongeveer een maand geleden van dezelfde aanvraag als de recente aanvraag die verzoeker in zijn stuk 3 heeft voorgelegd. Waar verweerder opwerpt dat dit stuk hoofdzakelijk opgesteld is in het Pools, waardoor de inhoud ervan niet kan worden nagegaan, kan de Raad niet volgen. Het stuk omtrent de aanvraag dan wel hernieuwing van een verblijfskaart is duidelijk opgesteld in drie talen waaronder het Frans en het Engels. Ook al moet de Raad conform artikel 8 van het Procedureglement in principe stukken niet *per se* in overweging nemen, die in een andere taal dan de rechtspleging zijn opgesteld en niet voorzien zijn van een eensluidend verklaarde vertaling, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat een stuk in het Engels wel in overweging mag genomen worden (RvS 25 januari 2008, nr. 178.960).

Uit een en ander blijkt dus dat de broer van verzoeker, G.A. in 2007 een gedoogstatus zou gehad hebben en nu het bewijs kan voorleggen dat hij een “*ochrona uzupelniajaca*”-status heeft. De precieze inhoud van deze term heeft de raadsman van verzoeker niet nagegaan, doch volgens hem zou het om de vluchtelingenstatus gaan. Nu uit het administratief dossier blijkt dat Polen het destijds geformuleerde terugnameverzoek door België had aanvaard, lijkt het de Raad sterk dat dit om een vluchtelingenstatus zou gegaan zijn daar in principe erkende vluchtelingen niet onder de Dublin II Verordening vallen en dus in principe Polen de terugname niet zou aanvaard hebben. Anderzijds valt in het geheel niet uit te sluiten dat dit wel om een andere internationale beschermingsstatus zou gaan, m.n. een subsidiaire beschermingsstatus. De omzetting van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn) met de invoering van de subsidiaire

beschermingsstatus, heeft in bepaalde landen op zich laten wachten en het valt niet uit te sluiten dat de voorgehouden gedoogstatus van 2007 later werd omgezet in subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook, en over welke precieze verblijfsstatus het *in casu* ook zou gaan, nu verzoeker na grondig onderzoek van het administratief dossier hetzelfde parcours als zijn broer G.A. lijkt afgelegd te hebben, is het niet geheel onaannemelijk dat hij volgend op zijn, bij het verzoekschrift voorgelegde, aanvraag eveneens binnen relatief korte tijd in het bezit kan worden gesteld van het bewijsstuk (karta pobytu) dat hij over de "*ochrona uzupelnijaca*"-status beschikt. Ook als dit niet om de beweerde vluchtelingenstatus maar om een subsidiaire beschermingsstatus zou gaan, is het niet aanvaardbaar om verzoeker gedwongen te verwijderen naar zijn herkomstland nu dit zou inhouden dat Polen zou aanvaard hebben dat verzoeker een reëel risico heeft op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in Rusland. Ter zitting werd aan verweerder gevraagd naar welk land de verwijdering wordt beoogd. Verweerder antwoordde dat er momenteel nog geen repatriëring is voorzien, maar dat de indicaties in het dossier wijzen op een gedwongen verwijdering naar Rusland. Deze stelling wordt inderdaad gestaafd door de aanwijzingen in het administratief dossier.

In dit geval meent de Raad dat er, in tegenstelling tot wat verweerder stelt, uit de door verzoeker voorgelegde stukken in combinatie met de informatie in het administratief dossier waarvan de gemachtigde op de hoogte was, wel een begin van bewijs voorligt dat verzoeker in het bezit kan zijn van een internationale beschermingsstatus in Polen, ook al kan hij daarvan heden niet het *instrumentum* voorleggen. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te doen.

De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

Hoewel heden nog niet bekend is wanneer de gedwongen verwijdering van verzoeker zal plaats hebben, blijkt uit het administratief dossier dat de Russische nationaliteit van verzoeker niet in vraag wordt gesteld, noch zijn Tsjetsjeense origine.

Niettegenstaande de citaten uit de algemene rapporten waar verzoeker eveneens naar verwijst op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, lijkt het *in casu* dat verzoeker, *prima facie* wel zeer concrete gegevens heeft aangebracht waaraan de gemachtigde onvoldoende aandacht heeft besteed. Zo blijkt op het eerste gezicht noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek, conform artikel 3 van het EVRM, werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker. Verweerder had dus, op basis van de informatie van de gedoogstatus van de moeder van verzoeker, met wie verzoeker als kind in Polen gelijktijdig heeft verbleven, bijvoorbeeld kunnen nagaan of verzoeker in Polen effectief een internationale beschermingsstatus bezit bij de Poolse asielinstanties.

Daar op het eerste zicht onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Rusland, lijkt verzoeker bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

De grief lijkt ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bovenstaande bespreking van de grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM (cf. punt 2.3) worden gevolgd, het middel op grond van artikel 3 van het EVRM lijkt ernstig.

Conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel wettelijk vervuld als een middel ernstig wordt bevonden gesteund op de grondrechten van de mens, zoals artikel 3 van het EVRM, waarnaar wordt verwezen in artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES